

Arrest

nr. 213 789 van 12 december 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2017 houdende de weigering van een visum lang verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen een visum lang verblijf (type D), met het oog op het volgen van een studie in België.

1.2 Op 3 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende de weigering van een visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op onbekende datum aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en dat luidt als volgt:

"(...) Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

- *Andere*

De betrokkene levert niet het bewijs dat de opleiding aan het E(...) L(...) I(...) te Brugge die zij in België wenst te volgen de voortzetting is van haar vroegere studies of aansluit op haar beroeps-activiteit. Na een Master in "Environmental Law" te hebben behaald in 2012, volgens de vragenlijst die door betrokkene werd ingevuld (wel geen bewijs kopie van reeds behaalde diploma's), levert zij niet het bewijs dat zij vervolgens een hogere studie heeft aangevat of een beroepsactiviteit heeft uitgeoefend waarvoor de voorgenomen opleiding respectievelijk een voortzetting of een aanvulling zou zijn. De hervatting van een opleiding wordt geenszins verantwoord. Betrokkene schrijft op de vragenlijst van de ambassade dat zij de studie kalligrafie wenst te volgen als hobby.

Aanvrager (...)

Naam: S(...) C(...)

Voornaam: A(...) M(...)

Geslacht: Vrouwelijk

Huidige nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...)"

1.3 Op 11 oktober 2017 komt de verzoekende partij blijkens de stempel in haar paspoort aan in België. Op 31 oktober 2017 doet zij een aankomstverklaring (bijlage 3) en wordt zij toegelaten tot verblijf tot 8 januari 2018.

1.4 Op 20 december 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 januari 2018 dient zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ter terechtzitting van 31 oktober 2018 werpt de verwerende partij de exceptie van gebrek aan belang op, omdat de verzoekende partij zich op het grondgebied bevindt, terwijl het al dan niet toekennen van een visum gaat om personen die zich niet op het grondgebied bevinden. De verwerende partij stelt zich de vraag wat de verzoekende partij wil bereiken. Daarnaast voert zij aan dat de verzoekende partij opeenvolgende aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, terwijl de bestreden beslissing een weigering visum op grond van dezelfde bepaling betreft.

3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

3.2.2 De Raad wijst erop dat uit de stempel in het paspoort van de verzoekende partij blijkt dat zij op 11 oktober 2017 in België is aangekomen. Op 31 oktober 2017 doet zij vervolgens een aankomstverklaring (bijlage 3) en wordt zij toegelaten tot verblijf tot 8 januari 2018. Uit de informatie overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 oktober 2018 naar aanleiding van de terechtzitting van 31 oktober 2018, blijkt dat de verzoekende partij op 20 december 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet heeft ingediend en op 4 januari 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In antwoord op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot het belang stelt de verzoekende partij dat zij wel degelijk belang heeft, want dat zij enkel gedoogd wordt in België en een visum heeft aangevraagd om op legale manier in België te verblijven. Zij geeft aan dat zij met de aankomstverklaring gedurende enkele maanden in België mocht verblijven, maar dat zij op basis hiervan geen onderwijs kan volgen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing, een weigering van een visum lang verblijf, werd genomen naar aanleiding van een aanvraag tot het bekomen van een visum lang verblijf die de verzoekende partij indiende in haar land van herkomst. Zoals uit de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk blijkt, werd deze beslissing genomen op grond van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 9 luidt als volgt: *“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Bijgevolg blijkt dat de visumaanvraag van 2 augustus 2017 verder gaat dan een loutere aanvraag om toegang te verkrijgen tot het grondgebied, maar betreft het een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet ingediend in het land van herkomst. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat de verzoekende partij geen voordeel meer zou kunnen halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing, en er ook niet langer door benadeeld zou zijn, louter omdat zij zich ondertussen reeds in België bevindt. De Raad merkt in dit verband overigens op dat de verzoekende partij, die over de Colombiaanse nationaliteit beschikt, op grond van de overeenkomst van 2 december 2015 tussen de Europese Unie en Colombia inzake de vrijstelling van de visumplicht voor kort verblijf reeds visumvrij naar het grondgebied van de Europese Unie kan reizen voor maximaal 90 dagen per tijdvak van 180 dagen. Voor de loutere binnenkomst op het Belgisch grondgebied, om er maximaal 90 dagen per tijdvak van 180 dagen te verblijven, moet de verzoekende partij (uiteraard binnen de voorwaarden van de voormelde overeenkomst van 2 december 2015) bijgevolg niet eens over een visum beschikken.

De verzoekende partij stelt dan ook terecht dat zij met haar aankomstverklaring slechts enkele maanden in België mocht verblijven, maar op basis hiervan geen onderwijs kan volgen, en dat zij een visum heeft aangevraagd om op legale manier in België te verblijven. Zij maakt bijgevolg aannemelijk nog steeds over het rechtens vereiste belang te beschikken. Dat de verzoekende partij ondertussen nieuwe aanvragen heeft ingediend om tot verblijf gemachtigd te worden, kan geen afbreuk doen aan haar belang. Het blijkt immers niet dat met betrekking tot minstens een van deze aanvragen een positieve beslissing werd genomen en de verzoekende partij thans tot verblijf gemachtigd zou zijn.

De exceptie van de verwerende partij wordt afgewezen.

3.3 Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet, van artikel 58 van de vreemdelingenwet, en van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoekster een beslissing genomen tot weigering van het visum.

Behalve het feit dat het E(...) L(...) I(...) geen erkende onderwijsinstelling is, heeft verzoekster alle documenten bezorgd om conform artikel 58 van de Vreemdelingenwet, haar aanvraag tot het bekomen van een visum goedgekeurd te zien.

Evenwel heeft de Dienst Vreemdelingenzaken, een beslissing tot weigering van het visum overhandigd aan verzoekster, stellende dat verzoekster niet het bewijs levert dat de opleiding aan het E(...) L(...) I(...) (hierna: ELI) te Brugge de voortzetting is van haar vroegere studies of aansluit op haar beroepsactiviteit.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat deze beslissing strijdig is met artikel 10, 11 en 24 van de Grondwet, en meer bepaald de vrijheid van onderwijs.

Op grond van de vrijheid van onderwijs mag iedereen een school oprichten en mag iedereen vrij onderwijs volgen. Het kan niet zo zijn dat onderwijsinstellingen die wél erkend zijn, bevoordeligd worden tegenover instellingen die niet erkend zijn. En voor verzoekster betekent dit dat haar recht om vrij haar onderwijsinstelling te kiezen uitdrukkelijk bemoeilijkt wordt.

In casu dient verzoekster aan te tonen dat de opleiding die zij wenst te volgen bij het ELI de voortzetting is van haar vroegere studies of aansluit op haar beroepsactiviteit, terwijl zij dit, conform artikel 58 van de Vreemdelingenwet, geenszins hoeft aan te tonen, indien het in casu zou gaan om een erkende onderwijsinstelling.

Ook het E(...) L(...) I(...) benadrukt zijn uitdrukkelijke wil om verzoekster te onderwijzen, alsook dat verzoekster voldoet aan alle voorwaarden :

“Onze studente A(...) M(...) S(...) C(...) is een perfecte en typische kandidate: hoger opgeleid, jaren gewerkt en op zoek naar een verandering, een vernieuwing, een carrière switch. Zij heeft geen ander doel dan bij ons de opleiding te volgen en na afsluiten van die opleiding terug naar haar land van herkomst te gaan. Zij betaalde haar opleiding voor dit jaar en is financieel onafhankelijk. Ook het E(...) L(...) I(...) is zelfbedruipend, werkt zonder subsidies van de Belgische Staat en heeft geen ander doel dan een letteropleiding aan te bieden waarna bij afstuderen de student weer zijn/haar eigen weg gaat.” (zie bijlage 3)

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

*De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet, artikel 58 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.*

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel vervolgens legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij voert aan dat, behalve het feit dat het E. L. I. geen erkende onderwijsinstelling is, zij alle documenten heeft bezorgd om conform artikel 58 van de vreemdelingenwet haar aanvraag tot het bekomen van een visum goedgekeurd te zien.

De Raad wijst erop dat voormeld artikel 58 luidt als volgt:

"Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt : 1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59; (...)

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan (de Minister) of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid."

Artikel 59 van de vreemdelingenwet, waarnaar artikel 58, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet verwijst, luidt als volgt:

"Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven. (...)"

De verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift zelf uitdrukkelijk dat het E. L. I., de onderwijsinstelling waar zij studies wenst te volgen, geen erkende onderwijsinstelling is. Uit de samenlezing van de artikelen 58 en 59, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt reeds dat deze bepalingen niet op de verzoekende partij en de door haar ingediende visumaanvraag van toepassing zijn. Ook in de bestreden beslissing zelf wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet de juridische grondslag vormen. Nergens wordt verwezen naar de artikelen 58 en 59 van de vreemdelingenwet. Elk betoog van de verzoekende partij, gestoeld op de voormelde artikelen 58 en 59, en het daarbijhorende recht op een visum wanneer aan de voorwaarden is voldaan, mist dan ook juridische grondslag.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat zowel het gelijkheidsbeginsel (de artikelen 10 en 11 van de Grondwet) als het recht op onderwijs (artikel 24 van de Grondwet) geschonden zijn, omdat zij – in tegenstelling tot wie een opleiding wenst te volgen aan een erkende onderwijsinstelling en zich kan beroepen op artikel 58 van de vreemdelingenwet – moet aantonen dat de opleiding die zij bij het E. L. I. wenst te volgen de voortzetting is van haar vroegere studies of aansluit op haar beroepsactiviteiten.

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof zich in zijn arrest nr. 145/2010 van 16 december 2010 reeds heeft uitgesproken over de vraag of een schending van de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet voorligt, omdat de student die een visum aanvraagt om te studeren aan een erkende onderwijsinstelling overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de vreemdelingenwet over een verblijfsrecht beschikt (als bepaalde voorwaarden zijn vervuld), terwijl de student die een visum aanvraagt om te studeren aan een niet-erkende onderwijsinstelling onder de gunst van het verlenen van een verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet valt. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat geen sprake is van een schending van de voormelde grondwetsartikelen en onderbouwt zijn conclusie onder meer als volgt:

"B.4. De oprichting van onderwijsinstellingen die niet door de overheid worden georganiseerd, noch gesubsidieerd, noch erkend, past in het kader van de onderwijsvrijheid gewaarborgd door artikel 24, § 1, van de Grondwet. Die bepaling impliceert voor privépersonen de mogelijkheid om - zonder voorafgaande toestemming en onder voorbehoud van de inachtneming van de fundamentele rechten en vrijheden - naar eigen inzicht onderwijs in te richten en te laten verstrekken, zowel naar de vorm als naar de inhoud, bijvoorbeeld door scholen op te richten die hun eigenheid vinden in bepaalde pedagogische of onderwijskundige opvattingen.

B.5. De wetgever, die misbruiken wenst te vermijden, neemt een maatregel die niet zonder relevantie is in het licht van de doelstelling die hij nastreeft, door aan de instellingen van hoger (of daarop voorbereidend) onderwijs die, opgericht in het in B.4 beschreven kader, niet door de overheid worden georganiseerd, noch gesubsidieerd, noch erkend, en waarop deze bijgevolg geen enkel recht van toezicht heeft, niet dezelfde prerogatieven te verlenen als aan de instellingen die dat wel zijn, in het bijzonder wanneer de uitoefening van die prerogatieven, zoals te dezen, aan de studenten rechten kan verlenen die zij kunnen doen gelden ten overstaan van de overheid.

B.6. Een dergelijke maatregel doet niet op onevenredige wijze afbreuk aan de rechten van de betrokkenen vermits de betrokken studenten kunnen worden gemachtigd in België te verblijven op basis van artikel 9 van de wet van 15 december 1980. Die bepaling verbiedt de minister of zijn gemachtigde niet om te onderzoeken of de inschrijving in een onderwijsinstelling die door de overheid niet wordt georganiseerd, noch gesubsidieerd, noch erkend, de toekenning verantwoordt van een machtiging tot

verblijf, onder voorbehoud, voor de bevoegde overheid, van de verplichting om haar beslissing te motiveren (Parl. St., Senaat, 1980-1981, nr. 521/2, p. 23)."

Gelet op het bovenstaande arrest van het Grondwettelijk Hof kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde, door van de verzoekende partij te verlangen dat zij aantoonst dat de opleiding die zij wenst te volgen de voortzetting is van haar vroegere studies of aansluit op haar beroepsactiviteit, de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet, of de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht zou schenden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot de bovenstaande kritiek met betrekking tot het onderscheid in de regelingen voor studenten die aan een erkende en studenten die aan een niet-erkende onderwijsinstelling wensen te studeren en om deze reden een visum aanvragen. Zij gaat dan ook niet concreet in op de eigenlijke inhoud van de motivering van de bestreden beslissing en zet niet uiteen waarom deze motivering niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, en waarom de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld. In de mate dat zij wijst op een brief van het E. L. I. van 4 oktober 2017 die zij bij haar verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat deze dateert van na de bestreden beslissing van 3 oktober 2017, zodat de gemachtigde er hoe dan ook geen rekening mee kon houden.

Ook in deze zin kan een schending van de zorgvuldigheidsplicht of de motiveringsplicht niet aannemelijk gemaakt worden.

Het enig middel is ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE